

เลี้ยงเล่านะ จากห้าดินแดน

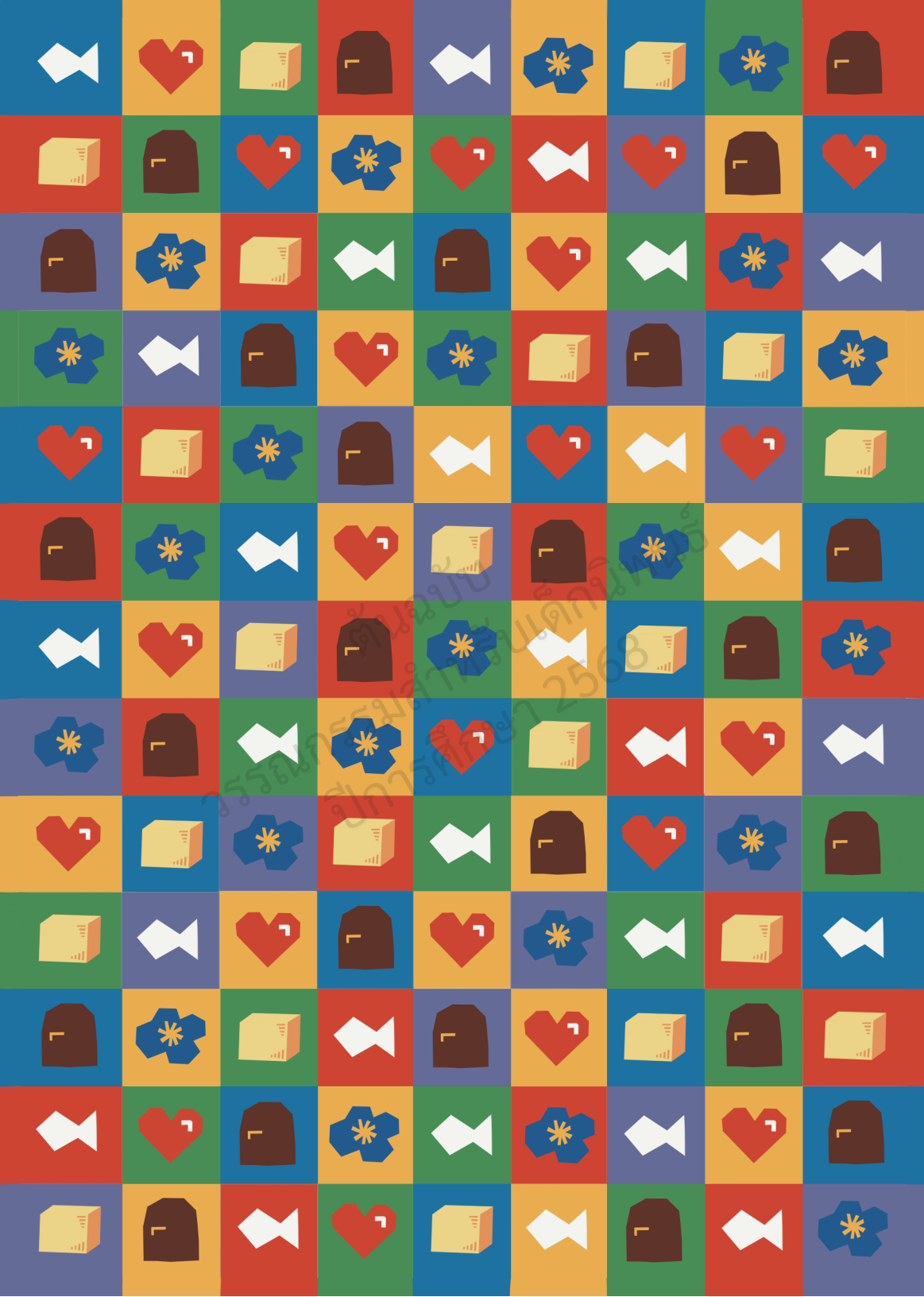
ชุดเรื่องเล่าแห่งการเติบโตเพื่อพัฒนากิจกรรมทางสังคมและอารมณ์สำหรับเด็กยุคใหม่

เสียงเล่า จากห้าดินแดน

ชุดเรื่องเล่าแห่งการเติบโตเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมและอารมณ์สำหรับเด็กยุคใหม่

เรื่องและภาพ โฉมมา

เสียงเล่าจากหำดินแดน

ชุดเรื่องเล่าแห่งการเติบโตเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมและอารมณ์สำหรับเด็กยุคใหม่

เรื่องและภาพ : อัญชิษฐา รัตนพิทักษ์

วรรณกรรมเยาวชนแบบเริ่มหัดอ่าน หนังสืออ่านประกอบสำหรับเด็ก

ชุด เสียงเล่าจากหำดินแดน หนังสือเสียงสำหรับเด็ก ๑๐-๑๒ ปี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. अनुสรา ดีไหว์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ. ดร. พิชญา นิลรุ่งวัฒนา

คำนำ

หนังสือเรื่อง เสียงเล่าจากหำดินแดน: ชุดเรื่องเล่าแห่งการเติบโตเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมและอารมณ์สำหรับเด็กยุคใหม่ จัดทำขึ้นเพื่อชวนเด็ก ๆ วัย ๑๐-๑๒ ปี มารู้จักตัวเองให้มากขึ้นในช่วงเวลาที่กำลังเริ่มเรียนรู้การเข้าสังคมใหม่ ๆ รวมถึงการเข้าใจอารมณ์ของตัวเอง

หนังสือเล่มนี้จะพาเด็ก ๆ ไปพบกับเรื่องเล่าจากหำดินแดน ที่มีทั้งเรื่องราวสนุก ๆ และเรื่องราวที่ชวนให้ขบคิด ตัวละครในแต่ละเรื่องอาจต้องพบเจอกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องตัดสินใจ ต้องเรียนรู้ที่จะเข้าใจอารมณ์ของตนเอง และมีมิตรภาพการอยู่ร่วมกัน ทั้งอาจได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างโดยไม่รู้ตัว ระหว่างทาง ซึ่งเด็ก ๆ ผู้อ่านจะได้ลองคิดตามและมองสิ่งต่าง ๆ ในมุมใหม่มากขึ้น

นอกจาก “เสียงเล่าจากหำดินแดน....” จะจัดทำขึ้นสำหรับการอ่านแล้วยังมีรูปแบบหนังสือเสียงให้เด็ก ๆ ได้เลือกฟังตามความชอบพร้อมดนตรีประกอบ ที่ช่วยให้เรื่องราวมีชีวิตชีวาและเสริมให้การเรียนรู้สนุกมากยิ่งขึ้น

ไม่ว่าจะเลือกอ่านหรือฟัง หวังว่าเด็ก ๆ จะได้อะไรบางอย่าง แม้เป็นเพียงสิ่งเล็กๆ จากเรื่องราวทั้ง ๕ นี้ และขอให้สนุกไปกับทุกเรื่องราว

สารบัญ

ต้นไม้วิเศษ

๖

หุ่นยนต์ผู้รัก
ความสมบูรณ์แบบ

๑๔

หางฟ้ากับเอลฟ์

๒๒

เงือกน้อย

๒๙

พายุกับแถบพลังหัวใจ
๓ ดวง

๓๗

ต้นไม้ วิเศษ

วัฒนธรรมสำหรับเด็กไทย
สู่การศึกษา 2568

ณ ใจกลางมหาสมุทร มีเกาะเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ตั้งอยู่โดดเดี่ยวท่ามกลางผืนน้ำกว้างใหญ่ บนเกาะแห่งนี้มีสัตว์นานาชนิดอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข แม้เหล่าสัตว์จะมีไม่มากนัก และพื้นที่ของเกาะค่อนข้างเล็กกว่าเกาะอื่นในมหาสมุทร แต่สัตว์ทุกตัวไม่เคยขาดแคลนสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิต

เนื่องจาก...เกาะแห่งนี้มีสิ่งวิเศษซ่อนอยู่

ลึกเข้าไปในป่าใจกลางเกาะ มี 'ต้นไม้วิเศษ' ต้นใหญ่แผ่กิ่งก้านให้ร่มเงา ต้นไม้นี้แตกต่างจากต้นไม้อื่น เพราะมันสามารถพ่นน้ำใสสะอาดออกมาจากลำต้น เพื่อให้สัตว์ทุกตัวได้ดื่ม กิน ใช้สอย สืบต่อกันมาตั้งแต่รุ่นก่อน

สิ่งวิเศษนี้เองที่ทำให้เกาะเล็ก ๆ แห่งนี้ยังคงอุดมสมบูรณ์ แม้จะอยู่ท่ามกลางมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ สัตว์ทุกตัวต่างรู้ดีว่า ต้นไม้วิเศษ คือหัวใจของเกาะ พวกเขาจึงช่วยกันดูแล ปกป้อง และรับน้ำจากต้นไม้วิเศษอย่างระมัดระวัง เพื่อให้ต้นไม้ยังคงพ่นน้ำใสสะอาดออกมาอย่างสม่ำเสมอ และหล่อเลี้ยงชีวิตบนเกาะให้ดำเนินไปอย่างสงบสุข

จนกระทั่งวันหนึ่ง ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนไป เมฆฝนที่เคยลอยผ่านกลับหายไปนานติดปกติ ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้ควรจะถึงฤดูฝน แต่ถูกแทนที่ด้วยแสงแดดแผดเผาจนผืนดินแห้งแตกกระแหง ต้นไม้วิเศษก็เริ่มพ่นน้ำออกมาลดน้อยลง

เมื่อสัตว์ต่าง ๆ เริ่มรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลง ทุกตัวจึงมารวมตัวกัน ได้ร่มเงาของต้นไม้วิเศษ และตั้งกฎใหม่ขึ้นมาว่าให้สัตว์ทุกตัวต่อแถวรับน้ำตามลำดับและตามเวลา เพื่อให้ทุกชีวิตยังคงมีน้ำใช้อย่างทั่วถึง

ทุกสายตาดูต่างจับจ้องป้ายขนาดใหญ่ที่ตั้งล้อมรอบต้นไม้วิเศษเหมือนสื่อว่าให้ปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด แม้กฎนี้จะช่วยให้ทุกตัวมีน้ำใช้

อย่างเท่าเทียม แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับทุกชีวิต โดยเฉพาะสัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่ต้องรอคอยเป็นเวลานาน ท่ามกลางอากาศที่ร้อนอบอ้าว

ในบรรดาสัตว์เหล่านั้นมี ตัวตุนน้อย ตัวหนึ่ง ที่เริ่มรู้สึกกระหายน้ำ จนแทบหมดแรง

“รับน้ำตามเวลางั้นหรือ” ตัวตุนน้อยอ่านป้ายอีกครั้ง และหันไปมองทุกชีวิตในตอนที่กำลังต่อแถวรอรับน้ำอยู่หน้าต้นไม้วิเศษ

ตัวตุนน้อยยืนมองแถวยาวเหยียดที่ทอดผ่านใต้ร่มเงาของต้นไม้วิเศษ สัตว์แต่ละตัวยืนรออย่างเบื่อง่าย บางตัวหลบแดด บางตัวพยายามประคองแรงของตนเอาไว้ เสียงถอนหายใจดังแผ่วเบาสลับกับเสียงลมร้อนที่พัดผ่าน แม้ตัวตุนน้อยจะเข้าใจเหตุผลของกฎนี้ แต่ความกระหายน้ำที่สะสมอยู่ในร่างกายทำให้เธอเริ่มจะทนไม่ไหวอีกต่อไป เพราะตัวตุนน้อยเป็นสัตว์ที่อาศัยอยู่ใต้ดินเป็นส่วนใหญ่ ร่างกายของเธอจึงไม่คุ้นชินกับการยืนอยู่กลางแจ้งเป็นเวลานานเหมือนสัตว์ชนิดอื่น

“ไม่ว่าฉันจะมีแรงรอไปจนถึงรอบของตัวเองไหมนะ” เธอพึมพำกับตัวเองเบา ๆ เพราะตอนนี้ขาทั้งสองเริ่มลั่น อีกทั้งความร้อนจากดินที่ยืนอยู่ทำให้รู้สึกวิงเวียนศีรษะ

ในขณะที่ตัวตุนน้อยยืนรอด้วยความสิ้นหวังอยู่นั้น เธอก็เหลือบไปเห็นบางสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ได้โคนต้นไม้วิเศษ มีรอยแยกเล็ก ๆ บนผืนดิน รอยแยกนั้นแตกต่างจากรอยแตกที่เกิดเพราะความร้อนของดวงอาทิตย์ เพราะดินบริเวณนั้นยังคงมีความชุ่มชื้น สีของดินเข้มและดูอ่อนนุ่ม

หลังจากตัวตุนน้อยพิจารณาดินบริเวณนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ความคิดสุดแสนบรรเจิดก็ผุดขึ้นมาในหัวทันที

หากชุดลงไปล่ะ

ในฐานะสัตว์ที่เชี่ยวชาญการขุดดิน ตัวตุนน้อยรู้ว่า ได้ต้นไม้พิเศษนี้ต้องมีแหล่งเก็บน้ำ หรือเส้นทางลับบางอย่างซ่อนอยู่ ความหวังเล็ก ๆ เริ่มก่อตัวขึ้นในใจ

“ถ้าเข้าไปทางนั้น บางทีฉันอาจได้น้ำเร็วกว่าคนอื่น แถมพวกเราทุกคนจะได้ไม่ต้องยืนรอรับน้ำอีก”

เมื่อไม่มีใครสังเกตเห็น ตัวตุนน้อยค่อย ๆ แยกตัวออกจากแถว และรีบวิ่งไปบริเวณรอยแยก จากนั้นจึงเริ่มขุดดินลงไปตามสัญชาตญาณของตน

แล้วก็ขุดลึกลง ลึกลงอีก และลึกลงจนแทบมองไม่เห็น

ตัวตุนน้อยเกือบจะถอดใจ แต่เธอสังเกตเห็นแสงสว่างเล็ก ๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้า เมื่อเห็นดังนั้นตัวตุนน้อยจึงรีบขุดต่อตามแสงที่เล็ดลอดผ่านดินขึ้นมา และสิ่งที่เธอพบคือ ‘ประตुरากไม้’ บานหนึ่ง ประตุนั้นทำจากรากไม้ขนาดใหญ่บิดเกลียวเข้าหากัน มีหยดน้ำซึมออกมาไม่หยุด และเสียงน้ำไหลเบา ๆ ดังมาจากด้านใน

“ถ้าเปิดประตูนี้ น้ำต้องไหลออกมาเยอะแน่ ๆ” เธอพูดอย่างดีใจพร้อมกับหัวใจที่เต้นแรง

เธอจินตนาการถึงภาพน้ำที่พุ่งออกมา สัตว์ทุกตัวได้รับน้ำโดยที่ไม่ต้องรอคิวอีกต่อไป ทุกคนจะดีใจ และขอบคุณเธออย่างแน่นอน ตัวตุนน้อยคิดอย่างมีความสุข แต่ในขณะที่ขุดมือเล็ก ๆ กำลังจะเอื้อมไปแตะประตู เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาจากด้านบน

“หยุดก่อน เจ้าหนู” เสียงทุ้มเอื่อยขึ้น

ตัวตื้นน้อยสะดุ้งด้วยความตกใจ และเงยหน้าขึ้นไปเห็น ‘นกฮูกเฒ่า’ เกาะอยู่บนรากไม้ เขาคือผู้ดูแลต้นไม้วิเศษ มักบินตรวจตราทั้งกิ่ง ก้าน ใบ และลำต้นอยู่เสมอ และเมื่อใดที่สัมผัสได้ถึงความผิดปกติ นกฮูกเฒ่าจะบินลงมาตามโพรงรากไม้เพื่อตรวจสอบด้วยตนเอง แม้ในยามกลางวัน ที่ควรเป็นเวลาพักผ่อนก็ตาม

ดวงตาคมเข้มของนกฮูกมองเขาอย่างสงบ “เจ้ารู้หรือไม่ว่า ประตูปานนั้นคืออะไร” นกฮูกเฒ่าถาม

ตัวตื้นน้อยส่ายหัวช้า ๆ และตอบว่า “ไม่แน่ใจค่ะ แต่คิดว่าข้างในต้องมีน้ำแน่ ๆ เพราะฉันได้ยินเสียงน้ำ”

“เจ้าจึงคิดจะมาเปิดประตูรากไม้เพื่อเอาน้ำไปหรือ” นกฮูกเฒ่าถามต่อ

“ใช่ค่ะ ฉันหิวน้ำมากจริง ๆ” ตัวตื้นน้อยตอบกลับอย่างรีบร้อน และกล่าวต่อว่า “อีกอย่าง ถ้าเปิดประตูนี้แล้ว ก็น่าจะช่วยเหลือทุกคนได้ด้วย”

“ประตูรากไม้นี้ เป็นที่กักเก็บน้ำสำรอง มีไว้ใช้เฉพาะในยามคับขันที่สุดเท่านั้น หากเปิดประตูให้น้ำออกมามากเกินไป รากไม้จะสูญเสียความชุ่มชื้น และต้นไม้วิเศษจะค่อย ๆ แห้งตายลง” นกฮูกเฒ่าอธิบายให้ตัวตื้นน้อยฟัง แล้วหลับตาลง

หลังจากฟังนกฮูกเฒ่าทำให้ตัวตื้นน้อยสับสน พลังมองประตูตรงหน้าอีกครั้ง จากสายตาที่เต็มไปด้วยความหวังในตอนแรก พลันแปรเปลี่ยนเป็นความลังเล

ถ้าต้นไม้วิเศษตาย พวกเราจะอยู่อย่างไร

ตัวตุนน้อยคิดในใจและหลับตาลง ความคิดมากมายอยู่ในหัวเต็มไปหมด หากเปิดประตูในตอนนี พวกเราจะได้น้ำที่ตัวตุนน้อยเองก็จะได้รับคำชมจากสัตว์ต่าง ๆ เธอจะเป็นคนที่สามารถช่วยเกาะแห่งนี้ได้

แต่ถ้าไม่มีต้นไม้วิเศษ เกาะแห่งนี้ก็จะมีน้ำใช้อีกตลอดไป

ความคิดสองทางตึกกันอยู่ในหัวของตัวตุนน้อยไม่หยุด ภาพหนึ่งคือสัตว์ทุกตัวได้ดื่มน้ำอย่างสมใจ เสียงหัวเราะ และคำขอบคุณดังขึ้นรอบตัว อีกภาพหนึ่งกลับมืดมน ต้นไม้วิเศษยืนต้นแห้งเหี่ยว ใบไม้ร่วงหล่น รากไม้แตกกระแหง และเกาะที่เคยอุดมสมบูรณ์ค่อย ๆ สูญเสียชีวิตไปทีละน้อย หัวใจของตัวตุนน้อยเต้นแรง เธอรู้สึกได้ถึงน้ำหนักของการตัดสินใจในครั้งนี้นั้น ไม่ใช่เพียงเรื่องของความกระหายน้ำอีกต่อไป

เธอค่อย ๆ ลืมตาขึ้น มองประตูรากไม้ตรงหน้าอีกครั้ง และก้าวถอยหลังออกจากประตูรากไม้ มือเล็ก ๆ เริ่มโกยดินมากลบเส้นทางรอยแยกดินขึ้นถูกกลบจนแน่น เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีผู้ใดพบรอยแยกนี้อีก

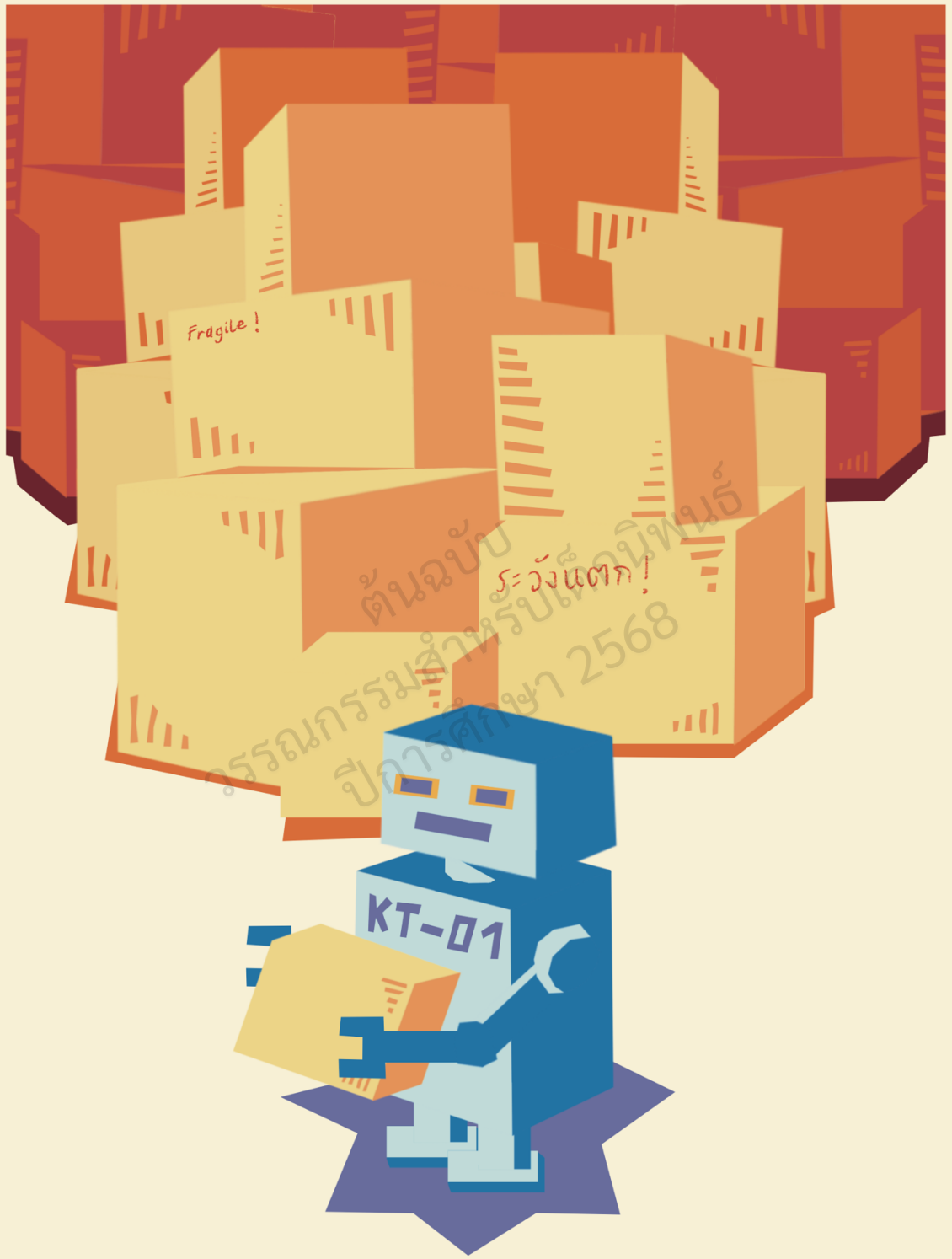
นกฮูกเฒ่ามองการกระทำนั้นด้วยแวตาทิ้งสงบ ดวงตากลมโตสะท้อนแสงจากประตูรากไม้ กะพริบตาช้า ๆ แล้วขยับกรงเล็บยึดรากไม้แน่นขึ้น จากนั้นจึงค่อย ๆ หลับตาลง

เมื่อทุกอย่างกลับคืนสู่สภาพเดิม ตัวตุนน้อยถอนหายใจยาว แม้ร่างกายจะยังอ่อนแรง แต่หัวใจกลับรู้สึกเบาสบายอย่างประหลาด เธอหันหลัง แล้วเดินกลับไปต่อแถวเช่นเดิม พร้อมกับความเชื่อมั่นว่าการรอคอยจะช่วยรักษาอนาคตของเกาะไว้ได้ แม้จะไม่มีใครรับรู้ถึงการตัดสินใจของเธอในครั้งนี้ก็ตาม

ไม่กี่วันต่อมา เมฆฝนเริ่มก่อตัวขึ้นเหนือเกาะ สายฝนโปรยลงมาอย่างชุ่มฉ่ำ ฝนดินกลับมาชุ่มน้ำอีกครั้ง ต้นไม้วิเศษแผ่กิ่งก้าน และลำต้นพ่นน้ำใสสะอาดออกมาอย่างอุดมสมบูรณ์ สาเหตุที่ปีนี้ฝนมาช้ากว่าปกติ เพราะรากของต้นไม้วิเศษอ่อนแรงจากฤดูแล้งแสนยาวนาน แต่ประตुरากไม้ยังคงปิดสนิท ทำให้ไม่สูญเสียความชุ่มชื้นไป รากไม้จึงค่อย ๆ พ้นพลัง เมื่อดินกลับมาชุ่มชื้น ใต้น้ำก็ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้ามากขึ้น จนก่อตัวเป็นเมฆฝนเหนือเกาะอีกครั้ง และไม่มีใครรู้ว่าการตัดสินใจเล็ก ๆ ในวันนั้น ได้ช่วยรักษาอนาคตของทั้งเกาะไว้

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ผู้หยนต
ผู้รัก
ความ
สมบูรณ์
แบบ

กิ๊ก กิ๊ก ไครม

เสียงโลหะกระทบพื้นดังขึ้นต่อเนื่อง หน่วยหุ่นยนต์หลายตัวเรียงแถว
แซนเหล็กยกกล่องเสปียงขนาดใหญ่ น้ำหนักของกล่องทำให้มอเตอร์
ทำงานหนักขึ้น ระดับพลังงานของหุ่นยนต์หลายตัวลดลงอย่างเห็นได้ชัด
แต่ไม่มีใครหยุด เพราะเสปียงทั้งหมดต้องถูกส่งถึงโกดังเก็บเสปียง
ก่อนระบบปิดรอบกลางวัน

“หีบชุดนี้เคลื่อนก่อน”

“แถวนี้รักษาระยะ”

“อย่าหยุด เวลาเริ่มคลาดเคลื่อน”

“ย้า เวลาเริ่มคลาดเคลื่อน”

เสียงของหุ่นยนต์หน่วยควบคุมหมายเลข KT-01 หรือ ‘ทัพ’ ดังขึ้น
อย่างต่อเนื่อง เขายืนอยู่ด้านหน้า คอยตรวจสอบเส้นทางและคำนวณ
ลำดับการเคลื่อนย้ายของเสปียง ทัพเป็นหุ่นยนต์ที่ถูกตั้งค่าให้ดูแล
การจัดการเสปียง เขาประมวลผลรวดเร็วและแม่นยำกว่าหุ่นยนต์ตัวอื่น
จึงได้รับมอบหมายให้ควบคุมภารกิจครั้งนี้

ในยุคนี้อุปกรณ์ได้พัฒนาระบบให้มีความรู้สึกเหมือนมนุษย์และไม่ได้
ถูกผลิตขึ้นด้วยรูปแบบเดียวกันอีกต่อไป เมืองได้สร้างหน่วยปฏิบัติการให้
มีความสามารถแตกต่างกันตามหน้าที่ บางหน่วยถูกออกแบบให้ยกของ
หนักได้มาก บางหน่วยเคลื่อนที่ได้รวดเร็ว บางหน่วยมีระบบสื่อสารที่
แม่นยำ และบางหน่วยสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ได้ดี

ทัพ ถูกออกแบบมาให้สมบุรณ์แบบ และไร้ข้อผิดพลาด ทุกขั้นตอน
ต้องเป็นไปตามแผนที่คำนวณไว้ล่วงหน้า เขาเชื่อว่า หากหุ่นยนต์ทุกตัว
ปฏิบัติตามลำดับอย่างเคร่งครัด ภารกิจจะสำเร็จโดยไร้ที่ติ ด้วยเหตุนี้
หน่วยควบคุมกลางจึงมอบหมายให้เขาเป็นผู้นำการขนเสปียงในครั้งนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเมืองกำลังเตรียมจัดงานเฉลิมฉลองประจำปี ปริมาณเสียงจึงมากกว่าปกติ ททัพรู้ว่าภารกิจครั้งนี้ผิดพลาดไม่ได้ เขาจึงคำนวณการทำงานทุกขั้นตอนอย่างละเอียด และส่งคำสั่งให้หุ่นยนต์ทุกตัวปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

ทุกครั้งที่มีการชนเสียง ททัพรจะประมวลผลข้อมูลอย่างละเอียดว่าใครเหมาะกับการชนเสียงน้ำหนักเท่าใด ใครเคลื่อนที่ได้รวดเร็วกว่า คำนวณช่วงเวลาสื่อสาร และช่วงที่ควรงดการส่งสัญญาณ เพื่อไม่ให้เสียงรบกวนระบบนำทาง ทุกอย่างถูกจัดลำดับไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นขั้นตอน

“แถวหน้ารักษาความเร็วคงที่ ห้ามเร่ง”

“บริเวณทางแคบ งดการสื่อสาร เพื่อลดความคลาดเคลื่อน”

“ย้าย งดการสื่อสาร” ททัพรส่งคำสั่งเป็นระยะ คอยกำกับทุกการเคลื่อนไหวให้เป็นไปตามแบบแผนที่เขาคำนวณไว้

แผนการทำงานของเขาได้ผลดีทุกครั้ง การชนเสียงเป็นระเบียบ ไม่มีเสียงสูญหาย และไม่มีหุ่นยนต์ใดเสียหาย หุ่นยนต์ทุกตัวจึงคุ้นเคยกับการทำตามคำสั่ง แม้บางครั้งมอเตอร์ความร้อนจะสูงขึ้น หรือแขนเหล็กจะเริ่มสั่นจากน้ำหนักของเสียง แต่ไม่มีใครรายงานอะไร เพราะเชื่อว่าททัพรคำนวณไว้เหมาะสมแล้ว

ทว่าวันนี้แตกต่างออกไป เสียงมีจำนวนมากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา กล้องถูกซ้อนสูงจนบดบังระบบการมองเห็นด้านหน้า เสียงบางกลองหนักเกินกว่าที่หุ่นยนต์บางตัวรองรับไหว การเคลื่อนไหวที่เคยราบรื่นเริ่มช้าลง เสียงมอเตอร์ดังขึ้น และเริ่มมีควันบาง ๆ

ททัพรตรวจพบความคลาดเคลื่อนของเวลา เขาเหลือบมองตัวจับเวลาที่กำลังนับถอยหลัง หากชนเสียงไม่ทันโกดังปิดรอบกลางคืน

งานเฉลิมฉลองอาจต้องหยุดชะงัก ความกังวลนี้ทำให้เขาเพิ่มความ
เข้มงวดของคำสั่ง

“เพิ่มความเร็วยก”

“งดการสื่อสาร”

“อย่าแตกแถว”

“อย่า อย่าแตกแถว”

คำสั่งดังที่ขึ้นท่ามกลางเสียงมอเตอร์ที่ทำงานหนัก หุ่นยนต์หลายตัว
ระดับพลังงานลดลงอย่างต่อเนื่อง บางตัวชะลอความเร็วลง บางตัว
เร่งกำลังทั้งที่แขนหลักสั่นจากแรงรับน้ำหนัก แต่ไม่มีใครส่งสัญญาณ
โต้แย้ง เพราะโหมดควบคุมของทัพในตอนนั้นเข้มงวดกว่าปกติ

จนกระทั่ง หุ่นยนต์ตัวหนึ่งที่อยู่กลางแถวปรับจังหวะไม่ทัน ระบบการ
ทำงานผิดพลาดชั่วขณะ แขนหลักที่รับน้ำหนักเกินกำหนดคลายลง
กล่องเสบียงหลุดออกและตกกระแทกพื้นเสียงดัง สิ่งของภายใน
กระจัดกระจาย ความเจ็บเข้าปกคลุมทันที

“ขอภัย ระบบรับน้ำหนักเกินขีดจำกัด” หุ่นยนต์ตัวนั้นรายงาน

ทัพรู้สึกเหมือนแผนทั้งหมดกำลังพังลง เขามองตัวจับเวลาที่
เปลี่ยนใหม่จากแผนเดิมทันที ความกลัวที่ว่าภารกิจจะล้มเหลวก่อตัวขึ้น

“เราแจ้งแล้วว่าต้องปฏิบัติตามลำดับ”

“หากทุกหน่วยทำตามแผน เวลาจะไม่คลาดเคลื่อนเช่นนี้” ทัพตอบ
กลับอย่างแข็งกร้าว

คำพูดนั้นทำให้หุ่นยนต์ทุกตัวชะงัก บรรยากาศตึงเครียดอย่างเห็นได้
ชัด ไม่นานก็มีหุ่นยนต์ตัวหนึ่งวางกล่องลงกับพื้น จากนั้นอีกตัวจึงทำตาม
เสียงกล่องกระทบพื้นดังขึ้นทีละเสียง ก่อนที่ทุกตัวจะถอยออกจากแถว
เหลือเพียงทัพยืนอยู่กับเสบียงกองใหญ่ตรงหน้า

“ทุกหน่วยกำลังเคลื่อนย้ายไปที่ใด” ทักษามขึ้นด้วยความกังวล แต่ไม่มีการตอบกลับ

เมื่อไม่เหลือใคร เขาจึงต้องชนเสปียงด้วยตนเอง แผนเดิมยังคงดำเนินต่อ แม้จะเหลือเขาเพียงคนเดียว ทักษามลงยกกล่องใบหนึ่งขึ้นมา แชนเหล็กรับน้ำหนักเต็มกำลัง มอเตอร์ทำงานหนักกว่าปกติ ระดับพลังงานลดลงอย่างรวดเร็ว เขาเคลื่อนที่ได้เพียงระยะสั้น และต้องหยุดเพื่อระบายความร้อน กล่องที่เคยดูเป็นระเบียบในสายตาของเขา บัดนี้กลับดูสูงและหนักเกินกว่าจะเคลื่อนย้ายได้เพียงลำพัง

ก๊ก ก๊ก ก๊ก

เสียงโลหะดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทักษามเพิ่มกำลังอีกครั้ง วางกล่องลงข้างหน้า และกลับไปหยิบใบถัดไป ระยะทางเดิมที่เคยประเมินว่าง่ายกลับใช้พลังงานมากกว่าที่คำนวณไว้ แชนเหล็กเริ่มสั่น สัญญาณเตือนดังเป็นระยะ

“นี่คือภาระที่ทุกหน่วยแบกมาตลอดหรือ” ทักษามประมวลผลข้อมูลใหม่ในหน่วยความจำ

ไม่นานนัก เขาหยุดการเคลื่อนที่ชั่วคราวข้างกองเสปียง สิ่งเหล่านี้ตั้งสูงไม่ลดลงเลย ทักษามองตัวจับเวลาที่ยังคงนับถอยหลัง เวลานี้แสงตะวันสีส้มเริ่มอ่อนลง ระดับพลังงานของเขาใกล้หมดลงเต็มที่ แต่เสปียงยังคงกองอยู่ตรงหน้าเป็นจำนวนมาก

“ไม่ทันแน่” ทักษามประเมินเสียงเบา เพราะเขาไม่สามารถขนของทั้งหมดได้

เขาย้อนทบทวนข้อมูลที่ผ่านมา เขาไม่เคยตรวจสอบระดับพลังงานของหุ่นยนต์ทุกตัวอย่างจริงจัง ไม่เคยคำนึงถึงค่าความร้อน หรือขีดจำกัดของมอเตอร์แต่ละตัว ล้วนเป็นข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในระบบ แต่เขาไม่เคยให้ความสำคัญ ทักษะไม่ได้ถูกตั้งค่าให้ทำร้ายใคร เพียงแค่กลัวว่าหากงานผิดพลาด ทุกอย่างจะล้มเหลวเท่านั้น แต่เขาไม่เคยถามเลยว่า ทุกหน่วยรู้สึกอย่างไร

แผนที่สมบูรณรูปแบบเพียงอย่างเดียวไม่อาจพาเขาไปถึงเป้าหมาย หากไม่มีใครเดินไปด้วยกัน ความสำเร็จที่ผ่านมาไม่ได้เกิดจากคำสั่งของเขาเพียงลำพัง แต่เกิดจากกำลังของทุกหน่วยที่รวมช่วยกัน

ติก ติก ติก

เสียงฝีเท้าโลหะค่อย ๆ ดังขึ้นจากด้านหลัง หุ่นยนต์หลายตัวกลับมายืนมองภาพตรงหน้า ทักษะนั่งอยู่กับเสียบึงกองใหญ่ตามลำพัง ในโหมดพลังงานต่ำ แขนเหล็กยังคงสั่นเล็กน้อยจากการทำงานหนัก

ทักษะหันหน้ามองหุ่นยนต์ทุกตัว ก่อนจะเปิดสัญญาณสื่อสารด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงกว่าเดิม

“ขอภัยที่เพิ่มแรงกดดัน และยึดตามแผนมากเกินไป จนไม่ได้รับฟังทุกหน่วย”

“เราต้องการให้ภารกิจสำเร็จ แต่ไม่ควรทำให้ใครทำงานเกินขีดจำกัด”

ความเจ็บเข้าปกคลุมอีกครั้ง ก่อนที่หุ่นยนต์ตัวหนึ่งจะตอบกลับว่า “หากมีการสลับตำแหน่ง และอนุญาตให้พักตามระดับพลังงาน พวกเราพร้อมกลับมาดำเนินการกิจต่อ”

ทัพบันทึกคำสั่งทันที “งั้นเรามาปรับแผนร่วมกัน ใครรับน้ำหนักได้มากอยู่แถวหน้า ใครพลังงานต่ำพักก่อน เราจะไปถึงพร้อมกัน”

ในครั้งนี้อันไม่มีคำสั่ง ไม่มีการย่ำเตือนถี่ ๆ มีเพียงการรายงานสถานะ และการรับฟังของหุ่นยนต์ทุกตัว ปรับเปลี่ยนแผนตามความเหมาะสม น้ำหนักของเสบียงยังเท่าเดิม เส้นทางยังคงอีกยาวไกล แต่บรรยากาศกลับต่างออกไป ทุกหน่วยช่วยกันยกของ ช่วยกันเตือน และต่างให้กำลังใจกัน และกัน แม้งานจะเสร็จช้ากว่าแผนเดิมเล็กน้อย แต่เมื่อทุกหน่วยช่วยกันของทั้งหมดจึงถูกขนมาครบก่อนระบบปิดรอบกลางคืน กล้องทั้งหมดถูกส่งถึงโกดังครบถ้วน ทัพบันทึกเหตุการณ์ในครั้งนี้ไว้ในหน่วยความจำหลักว่า ความสมบูรณ์แบบที่แท้จริง ไม่ได้เกิดจากการควบคุมทุกอย่าง แต่เกิดจากการร่วมมือ รับฟัง และเคารพความรู้สึกของกันและกัน

หางฟ้า กับ เอลฟ์

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็ก
ปีการศึกษา 2568

ลมกระโชกแรงจนหลังคาบ้านหลายหลังสิ้นไหว ใบไม้ปลิวไสวตามแรงลม นางฟ้าหลายตนที่กำลังบินต้องหยุดชะงัก บางตนรีบจับหมวก บางตนดึงเสื้อคลุมให้แน่น ก่อนจะหันไปมองต้นเหตุที่สร้างความวุ่นวายด้วยสีหน้าไม่พอใจ

ต้นเหตุที่วุ่นนั้น คือ นางฟ้าตนหนึ่ง เธอมีปีกขนาดใหญ่ ปีกทั้งสองข้างกว้างและหนากว่านางฟ้าตนอื่น เพียงขยับปีกเล็กน้อยก็สามารถก่อให้เกิดแรงลมได้ทันที อีกทั้งปีกที่ใหญ่เกินไปยังทำให้เธอเคลื่อนไหวลำบาก และมักรบกวนผู้อื่นโดยไม่ตั้งใจ

“อีกแล้วหรือ”

“บอกก็ครั้งแล้วว่าย่าบินใกล้หมู่บ้าน”

“ทำคนอื่นเดือดร้อนตลอด ไม่เคยระวังเลย”

เสียงบ่นจากเพื่อนบ้านชาวนางฟ้าดังขึ้นรอบตัว แม้ไม่ดังมาก แต่ชัดเจนพอให้นางฟ้าได้ยินทุกคำ เธอชะงักเล็กน้อย และค่อย ๆ เก็บปีกของตน พยายามลดแรงลมให้เบาที่สุดเท่าที่จะทำได้

นางฟ้าไม่ได้ตั้งใจจะสร้างความวุ่นวาย และไม่เคื่อยอยากให้ใครต้องเดือดร้อนเพราะตนเอง แต่ปีกขนาดใหญ่ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ทำให้เธอมักรู้สึกว่าไม่อาจอยู่จุดเดียวกับผู้อื่นได้อย่างสบายใจ นางฟ้าก้มหน้าลง หลบสายตาผู้คนที่ย่อมมา บ้างส่ายหน้า บ้างถอนหายใจ ไม่มีใครเดินเข้ามาพูดกับเธอตรง ๆ แต่ท่าทีเหล่านั้นกลับทำให้รู้สึกเหมือนเธอเป็นภาระของหมู่บ้าน

เธอค่อย ๆ เดินถอยออกจากบริเวณนั้น ก้าวเท้าอย่างระมัดระวัง ปีกทั้งสองข้างแนบชิดลำตัวมากที่สุด เสียงลมที่เกิดจากการเคลื่อนไหวจึงค่อย ๆ เบาลง แต่ความอึดอัดภายในใจกลับไม่จางหายไปเลย

“หากปีกของฉันเล็กกว่านี้ ทุกอย่างจะดีขึ้นไหมนะ” นางฟ้าคิด

ทุกครั้งที่เกิดเรื่องเช่นนี้ เธอมักตั้งคำถามกับตัวเองตลอด หากปิก เล็กลงทุกอย่างคงง่ายขึ้น เหล่านางฟ้าคงไม่ทำหน้าบึ้งตึงเมื่อเห็นเธอเข้า ใกล้ คงไม่ต้องคอยระวังทุกการขยับตัวและคงใจดีกับเธอ

ในทุก ๆ วัน นางฟ้ามักเดินทางออกจากหมู่บ้าน เพราะไม่อาจทน สายตาที่คอยเฝ้ามองอยู่ตลอดเวลา เมื่อพ้นเขตบ้านเรือน เสียผู้คนค่อย ๆ เลือนหาย เส้นทางทอดยาวออกไป ลมพัดผ่านอย่างอิสระ เธอหยุดอยู่ กลางทุ่งกว้าง สูดลมหายใจลึก และปล่อยให้ปิกของตนคล้อยออก เพียงเล็กน้อย

ขณะที่นางฟ้าปล่อยใจล่องลอยไปกับธรรมชาติ เธอสังเกตเห็น ใครบางคนนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ไม่ไกลนัก เขานั่งฟังลำต้นอยู่เพียงลำพัง แม้จะอยู่ห่างออกไป แต่ใบหูขนาดใหญ่ของเขากลับโดดเด่นสะดุดตา

“โอ้ นีเอลฟ์หรือ เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกเลย” นางฟ้าคิดในใจ

เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะนั่งลงใต้ต้นไม้ที่เอลฟ์นั่งอยู่ในระยะไม่ไกล ไม่ไกล เธอระวังไม่ให้ปิกเกิดลมแรงอีก ความเงียบที่ปกคลุมแตกต่างจาก เสียงพูดคุยในหมู่บ้าน เธอรู้สึกสบายใจ

เอลฟ์ขยับตัวเล็กน้อย ดวงตาที่เคยเหม่อลอยค่อย ๆ มีประกาย เขา หลับตาลง และฟังบางสิ่งอย่างตั้งใจ ก่อนจะถอนหายใจยาวเป็นครั้งแรก ในรอบวัน

“เงียบสักที” เอลฟ์พึมพำเบา ๆ

นางฟ้าชะงัก เธอไม่ได้ตั้งใจให้ใครได้ยินเสียงปิกของตนเอง เธอรีบ ขยับปิกให้แนบลำตัวมากขึ้นทันที แต่เอลฟ์กลับลืมตาขึ้น

“ขอโทษนะ” นางฟ้ารีบกล่าวขอโทษอย่างตกใจ

“ไม่เป็นไร” เขาตอบกลับ พลางส่ายหน้าเล็กน้อย และพูดต่อว่า “เสียงปิกของเธอ... ช่วยกลบเสียงอื่นได้ดี”

นางฟ้าเล็กก็อย่างแปลกใจ “เสียงอะไรเธอ” เธอถามเบา ๆ
“เสียงในใจของคนทั้งเมือง ฉันได้ยินมันตลอดเวลา ตั้งแต่เสียงบัน
เสียงความคาดหวัง ไปจนถึงคำตัดสินมากมาย” เอลฟ์ยิ้มบาง ๆ แต่แววตา
กลับมืดมน

“หูของฉันใหญ่กว่าคนอื่น ฉันจึงต้องรับฟังเสียงของคนทั้งเมือง แม้จะ
ไม่อยากฟังก็ตาม” เขายกมือขึ้นแตะใบหูของตนเองอย่างเคยชิน

นางฟ้ารู้สึกคล้ายมีอะไรบางอย่างมากระทบใจ เธอนึกถึงสายตาและ
คำพูดที่หมู่บ้านนางฟ้ามอบให้เธอเสมอมา เธอมองปีกของตนเอง ปีกที่
เป็นต้นเหตุของปัญหา

“ส่วนฉัน ปีกนี่คือเรื่องน่ารำคาญ” เธอตอบ และถามกลับอย่างลังเล
“แต่นายกลับบอกว่ามันช่วยนายได้นั้นเธอ”

“ใช่ เสียงปีกของเธอทำให้ฉันได้พักบ้าง อย่างน้อยก็ชั่วคราว”
เอลฟ์พยักหน้า

ความเงียบบกลับมาอีกครั้ง ไม่ใช่ความเงียบที่อึดอัดแม้แต่น้อย แต่เป็น
ความเงียบที่สงบและอุ่นใจ นางฟ้าค่อย ๆ คลี่ปีกออกเล็กน้อย ระวังไม่ให้
แรงลมรุนแรงเกินไป เอลฟ์เอนหลังฟังต้นไม้ หลับตาลงอีกครั้ง ใบหน้า
ผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด

“ปกติเธอเก็บปีกอย่างไรเธอ” เอลฟ์ถามด้วยความสงสัย

นางฟ้าชะงักไปเล็กน้อยและมองปีกของตนเอง

“ฉันพยายามพับมันลงมา” เธอตอบพร้อมกับพับปีกลงมาให้เอลฟ์ดู
“ฮึบ แบบนี้”

เอลฟ์ลืมตาขึ้นช้า ๆ มองปีกขนาดใหญ่ของเธออย่างตั้งใจ

“พอพับปีกลงมาแล้ว เหมือนกระโปรงเลย” เขาบอกพลางยิ้มเล็กน้อย

“จริงด้วย” นางฟ้าพูดอย่างตื่นเต้น เธอไม่เคยสังเกตเลยว่าปีกของเธอ เมื่อพับลงมาแล้วความยาวของปีกคลุมเข้าของเธอดี คล้ายกับกระโปรงไม่มีผิด

“ส่วนใหญ่พวกเขาจะบอกว่า มันเกะกะ” นางฟ้าพูดเสียงแผ่ว

“บางทีปัญหาอาจไม่ใช่ปีกของเธอ” เอลฟ์บอกและพูดต่อว่า “แต่อาจเป็นเพราะไม่มีใครรู้ว่าจะอยู่กับมันอย่างไรต่างหาก”

“นั่นสินะ” นางฟ้าตอบ

นางฟ้าหันกลับมามองใบหน้าของเอลฟ์อีกครั้ง สีหน้าของเขา ผ่อนคลายลงเมื่อเสียงปีกยังคงพัดเบา ๆ แต่เมื่อทุกครั้งที่ลมสงบลง คิ้วของเอลฟ์จะขมวดเข้าหากัน เพราะเสียงบางอย่างเริ่มดังขึ้นอีกครั้ง เธอหันมองไปรอบตัว ก่อนสายตาส่งจะสะดุดกับดอกไม้เล็ก ๆ สีฟ้าที่ขึ้นอยู่ท่ามกลางดอกไม้สีขาว เธอเอื้อมมือไปเด็ดมันอย่างเบามือและหันกลับมาหาเอลฟ์

“ขอโทษนะ ถ้าฉันจะทำอะไรสักอย่าง” เธอพูดอย่างลังเล

เอลฟ์ยิ้มตาขึ้นเล็กน้อยและพยักหน้า นางฟ้าจึงค่อย ๆ ขยับเข้าไปใกล้ จากนั้นจึงเสียบดอกไม้ดอกนั้นไว้ตรงโบหูของเอลฟ์อย่างแผ่วเบา

“ดอกไม้” เขาพิมพ์

“ฉันคิดว่ามันเข้ากับนายนะ” นางฟ้ายิ้ม

“บางที ถ้ามีอะไรเบา ๆ อยู่ตรงนี้ มันอาจช่วยให้เธอรู้สึกได้ว่า หูของเธอ ไม่ได้มีไว้แค่รับเสียงหนัก ๆ จากคนอื่นอย่างเดียว” แล้วจึงพูดต่อว่า “ดอกไม้ถึงดูบอบบาง แต่ก็ยังเติบโตได้ดี แม้อยู่ท่ามกลางลมแรงนะ”

นางฟ้าคิดว่าเอลฟ์เหมือนดอกไม้สีฟ้า เพราะมันดูบอบบางและแตกต่างจากดอกไม้สีขาว แต่ก็ยังเติบโตได้อย่างสวยงาม

“ขอบคุณนะ” เอลฟ์พูดพลางแตะดอกไม้ที่โบหูของตนและยิ้มบาง ๆ

หลังจากวันนั้น ทั้งสองมักจะมานั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่เสมอ ปล่อยให้
เสียงลม เสียงปิก และความเงียบอันโยนโอบล้อมพวกเขาไว้ในพื้นที่แห่ง
นี้ เสียงปิกที่เคยสร้างความวุ่นวายในหมู่บ้าน กลับกลายเป็นเสียงพักใจ
ของเอลฟ์ และหุบใหญ่ที่เคยเป็นภรราก็ไม่ได้ทำให้เขาโดดเดี่ยวอีกต่อไป
ทั้งสองเริ่มเข้าใจว่า สิ่ง que ทุกคนมองว่าเป็นปัญหา อาจมีคุณค่าต่อใคร
บางคน หากเราเปิดใจเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับความแตกต่างนั้นอย่างเข้าใจ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

เงือกน้อย

เงือกน้อยตนหนึ่งกำลังซื้อของอยู่ในตลาด รอบตัวเต็มไปด้วยเสียงพูดคุยของเงือกและสัตว์น้ำนานาชนิด ร้านค้าต่าง ๆ ประดับด้วยเปลือกหอยหลากสีสัน สาหร่ายถักทอ และไข่มุกที่ส่องประกายระยิบระยับไปตามกระแสน้ำ

แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาของเงือกน้อยในวันนี้ ไม่ใช่เสื้อผ้าหรือของเล่น หากเป็นป้ายเปลือกหอยแผ่นหนึ่งที่แขวนอยู่หน้าร้านของพ่อค้าเงือก

บนป้ายนั้นเขียนไว้ว่า “แลกเปลี่ยนแสง เพื่อเพิ่มพลังความสามารถที่เจ้าปรารถนา”

“เพื่อเพิ่มพลังหรือ งั้นก็ดีเลยสิ” เงือกน้อยหยุดมองและพึมพำอย่างสนใจ

เนื่องจากวันนี้ลานปะการังจะมีการแข่งขันว่ายน้ำระหว่างเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกัน และเงือกน้อยเองก็เป็นหนึ่งในผู้เข้าแข่งขัน แม้เธอจะฝึกซ้อมมาบ้าง แต่ในใจก็ยังรู้สึกไม่มั่นใจ

“ต้องเร็วกว่านี้” เงือกน้อยพูดพลางขยับครีบบางของตนไปมา

พ่อค้าเงือกเห็นดังนั้นจึงบอกเงือกน้อยว่า “หากอยากว่ายน้ำได้รวดเร็วยิ่งขึ้น เจ้าแค่แลกเปลี่ยนแสงของเกล็ดจากครีบบางเพียงเล็กน้อยเท่านั้น”

เงือกน้อยก้มมองครีบบางของตนที่เปล่งประกายแสงเงางามแล้วพยักหน้าอย่างไม่ลังเล แม้เธอจะรู้ว่า ประกายแสงนั้นคือพลังชีวิตของตน แต่เธออยากได้ชัยชนะการแข่งขันนี้มากกว่าสิ่งใด เพียงแค่เงือกน้อยนึกถึงเสียงปรบมือและความรู้สึกภูมิใจหากได้เป็นผู้ชนะก็ทำให้เธอมีความสุข

“ข้าแลก” เงือกน้อยตอบด้วยน้ำเสียงสดใส

“แม่หนู เจ้าแลกไปโดยไม่คิดแบบนี้ ระวังจะไม่เหลืออะไรเลยนะ”
ป้าเต่าที่เดินผ่านมา กล่าวเตือนเจ็อกน้อยด้วยความหวังดี

“ไม่เป็นไรหรอกป้าเต่า แค่นิดเดียวเอง” เจ็อกน้อยตอบกลับพลาง
หัวเราะเบา ๆ เพราะป้าเต่ามักจะชี้กั้วลแบบนี้อยู่เสมอ

อาณาจักรใต้ทะเลแห่งนี้ ทุกชีวิตในเมืองมี ‘ประกายของแสงจากร่างกาย’ ประกายแสงนั้นสะท้อนอยู่ตามเส้นผม เกิดจากครีบก ปลาฉลาม และลำคอง ยิ่งร่างกายเปล่งแสงมากเท่าไร ชาวเมืองก็ยิ่งแข็งแรง ว่ายน้ำคล่องแคล่ว และทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติ ชาวเจ็อกมักใช้ประกายแสงแลกเปลี่ยนในยามจำเป็น และแลกประกายแสงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะต่างรู้ว่า ประกายแสงคือพลังชีวิตและศักยภาพของตนเอง

แต่เจ็อกน้อยเชื่อว่า การเสียประกายแสงไปเพียงเล็กน้อยคงไม่ส่งผลอะไร โดยเฉพาะหากมันทำให้เธอชนะการแข่งขันในวันนี้

“เริ่มได้!” เสียงสัญญาณเริ่มการแข่งขันดังขึ้น

เจ็อกน้อยสะบัดครีบกหางออกตัวทันที เธอรู้สึกได้ถึงพลังบางอย่างที่เพิ่มขึ้น การเคลื่อนไหวรวดเร็วและทรงพลังกว่าที่เคย เธอว่ายแซงเพื่อนทีละตน จนกระทั่งเข้าเส้นชัยเป็นลำดับแรก เสียงปรบมือและเสียงชื่นชมดังขึ้นรอบตัว

“เจ้าทำได้อย่างไร เร็วมากเลย” เพื่อนเจ็อกคนหนึ่งร้องถามอย่างตื่นเต้น

เจ็อกน้อยยิ้มกว้างแทนการตอบ หัวใจเต้นแรงด้วยความภูมิใจ ความสุขจากชัยชนะในครั้งนี้ทำให้เธอลืมคำเตือนไปเสียหมด

แต่เมื่อกลับถึงบ้านในเย็นวันเดียวกัน เธอกลับรู้สึกเหนื่อยล้า และครีบกหางที่เคยเบาสบายกลับหนักกว่าปกติ

“คงเพราะแข่งหนักไปหน่อย” เธอคิดกับตนเอง

วันต่อมาในห้องเรียนของเจ็อกน้อย ครูมอบหมายงานให้เขียน
เรียงความลงบนแผ่นเปลือกหอย บางคนเขียนได้อย่างคล่องแคล่วและ
เรียบร้อย เจ็อกน้อยมองลายมือของตนเองที่ยังไม่สวยงามนัก เธอผิดหวัง
กับลายมือตัวเองและเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมานใจ

“ถ้าเขียนได้สวยเหมือนเพื่อนก็คงดี”

หลังเลิกเรียนเจ็อกน้อยมุ่งหน้าไปยังตลาดอีกครั้ง ตลาดยังคงคึกคัก
เช่นเดิม เสียงเรียกขายของดังเป็นระยะ ร้านค้าประดับเปลือกหอยและ
ไข่มุกส่องแสงระยิบระยับ แต่เจ็อกน้อยไม่ได้มองสิ่งใดนอกจาก
ป้ายเปลือกหอยแผ่นเดิมที่แขวนอยู่หน้าร้านพ่อค้าเจ็อก

“แลกประกายแสง เพื่อเพิ่มพลังความสามารถที่เจ้าปรารถนา”

พ่อค้าเจ็อกยิ้มบาง ๆ เมื่อเห็นเจ็อกน้อยกลับมา “วันนี้เจ้าปรารถนา
สิ่งใดอีกเล่า แม่หนู” พ่อค้าเจ็อกถาม

“ข้าอยากเขียนได้แม่นยำและสวยงามกว่านี้” เจ็อกน้อยตอบ

“หากอยากเขียนได้แม่นยำยิ่งขึ้น เจ้าแค่แลกประกายแสงจาก
ปลายนิ้วเพียงเล็กน้อยเท่านั้น”

เจ็อกน้อยก้มมองปลายนิ้วของตนที่ส่องประกายสดใส ก่อนจะตอบ
ตกลงด้วยความหวัง

“ข้าแลก”

หลังจากนั้นลายมือของเธอสวยงามขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ตัวอักษร
เรียงตัวเป็นระเบียบ ครุเอี่ยมต่อหน้าเพื่อน ๆ อีกครั้ง เจ็อกน้อยรู้สึก
ภาคภูมิใจไม่แพ้วันที่ชนะการแข่งขันว่ายน้ำ

ทว่าไม่นาน ขณะที่เจ็อกน้อยนั่งเขียนหนังสืออยู่ที่มุมหนึ่งของบ้าน ดินสอในมือกลับร่วงลงพื้น เธอก็มองเก็บและเริ่มเขียนต่อ แต่ไม่นานดินสอ ร่วงลงพื้นอีกครั้ง

“เฮ้ะ” เจ็อกน้อยงุนงงเล็กน้อย ทั้ง ๆ ที่เธอจับดินสอเหมือนทุกวัน แต่ดินสอหลุดมือได้อย่างไร

เธอมองปลายนิ้วของตนเองเห็นเพียงประกายแสงที่ดูอ่อนลงกว่าที่เคย มือของเธอไม่มั่นคงเหมือนเดิม จากที่เคยเขียนได้อย่างลื่นไหล กลับ ต้องหยุดเก็บดินสอซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความสนุกในการเขียนค่อย ๆ แปรเปลี่ยน เป็นความหงุดหงิด

เจ็อกน้อยถอนหายใจ พลังวาดดินสอลงและคิดกับตนเองว่า “คงเป็น เพราะวันนี้เหนื่อยมั้ง”

วันถัดมา ขณะที่เพื่อน ๆ ล้อมวงสนทนากันอย่างสนุกสนาน เจ็อกน้อย พยายามเล่าเรื่องบ้าง แต่เสียงของเธอกลับเบาและสั้นเล็กน้อย จนไม่มีใคร หันมาฟังอย่างตั้งใจ

ความรู้สึกผิดหวังเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้ง

“ถ้าเราพูดเก่งกว่านี้ ทุกคนคงสนใจเรา” เจ็อกน้อยคิดในใจ เมื่อเลิกเรียน เจ็อกน้อยตัดสินใจกลับไปหาพ่อค้าเจ็อกอีกครั้ง และรีบ บอกความปรารถนาของเธอทันที

“ข้าอยากมีเสียงที่ไพเราะมากกว่านี้”

พ่อค้าเจ็อกตอบกลับเสียงนุ่ม “แลกประกายแสงจากลำคอเพียง เล็กน้อย แล้วเสียงของเจ้าจะไพเราะและมั่นใจ”

เงือกน้อยเงียบไปชั่วขณะและจับลำคอของตนเองเบา ๆ พร้อมตอบว่า “ข้าแลก”

หลังจากนั้น ทุกครั้งที่เธอพูด เสียงของเธอชัดเจนและนุ่มนวล จนเพื่อน ๆ ตั้งใจฟังและเฝ้าชมว่าเธอพูดเก่งและพูดจาไพเราะ คำชมจากเพื่อน ๆ ทำให้หัวใจของเงือกน้อยพองโต เสียงของเธอใสกังวาน สม่่าเสมอ และมั่นใจ จนแม้แต่ครูยังหันมามียิ้มอย่างชื่นชม

“เสียงของเจ้าฟังแล้วสบายใจจัง” เพื่อนเงือกเฝ้าชม

เงือกน้อยยิ้มกว้าง ความอบอุ่นจากคำชมแผ่ซ่านไปทั่วร่าง เธอรู้สึกว่าการแลกประกายแสงเพียงเล็กน้อยนั้นคุ้มค่าเหลือเกิน

แต่เวลาผ่านไปไม่นาน เธอกลับรู้สึกว่าลำคอของเธอแห้งเหมือนเม็ดทราย เสียงที่เคยเปล่งออกมาได้ยาวนาน เริ่มแผ่วลงหลังจากพูดได้ไม่กี่คำ

“แค่นี้ เพราะวันนี้พูดเยอะไปงั้นหรือ” เงือกน้อยพึมพำด้วยเสียงแหบแห้ง

แต่แล้ว ความเปลี่ยนแปลงก็ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้น เงือกน้อยมักกระสับกระส่ายยามว่ายน้ำ โดยเฉพาะในบริเวณที่กระแสน้ำไหลแรง ร่างกายของเธอไม่ตอบสนองต่อสิ่งที่คิดได้รวดเร็วเหมือนแต่ก่อน ครีบทองที่เคยสะบัดได้ดังใจกลับช้าลง

“ขอโทษจ๊ะ” เงือกน้อยกล่าวคำขอโทษอย่างรีบร้อน เมื่อเธอว่ายน้ำชนเพื่อนโดยไม่ตั้งใจ

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง เธอเหนื่อยง่ายกว่าเดิม รับรู้ทิศทางกระแสน้ำได้ช้าลง บางครั้งต้องหยุดพักกลางทาง ปลายนิ้วที่เคยขยับได้คล่องแคล่วกลับอ่อนแรง และลำคอก็เปล่งเสียงได้น้อยลง ทั้งที่เมื่อก่อนเธอไม่เคยเป็นเช่นนี้เลย

เจ็อกน้อยสังเกตได้ว่าร่างกายของตนเปลี่ยนไปที่ละนิด ความสามารถที่มีเริ่มหายไป ร่างกายของเธอในตอนนี้อ่อนแอเหลือเกิน ประกายแสงตามเกล็ดจากครีบหาง ปลายนิ้ว และลำคอของตนหม่นลงที่ละน้อย แสงที่เคยส่องประกายสดใส บัดนี้เหลือเพียงแสงจาง ๆ เท่านั้น

เจ็อกน้อยนั่งนิ่งและมองเงาสะท้อนของตนเองบนผิวน้ำ เธอนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมา ทุกครั้งเธอเลือกแลกโดยไม่ลังเล สิ่งเล็ก ๆ ที่แลกไปในแต่ละครั้ง เมื่อรวมกันกลับยิ่งใหญ่ ประกายแสงที่หายไปกลับทิ้งช่องว่างบางอย่างไว้ในชีวิตของเธอ ช่วงเวลาธรรมดาที่เธอเคยมีความสุข การเขียนหนังสืออย่างเพลิดเพลิน การว่ายน้ำอย่างมั่นใจ และการพูดอย่างมีความสุข เธอสูญเสียความสุขจากการเสียประกายแสงที่เคยคิดว่าเป็นสิ่งเล็กน้อย ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้ แต่ในยามนี้ เจ็อกน้อยกลับเห็นชัดว่า ร่างกายของตนไม่ได้ทำงานสมบูรณ์เหมือนเดิมอีกแล้ว

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เจ็อกน้อยเริ่มดูแลตนเองและเรียนรู้ที่จะพอใจกับสิ่งที่ตนมี แม้ประกายแสงจะไม่กลับมาส่องสว่างดังเดิมในทันที แต่รอยยิ้มของเธอค่อย ๆ กลับคืนมา และในอาณาจักรใต้ทะเลที่ยังคงส่องแสงระยิบระยับนั้น เจ็อกน้อยได้เติบโตขึ้น พร้อมบทเรียนสำคัญที่ประกายแสงไม่อาจแลกได้

ในเวลาต่อมา เจ็อกน้อยว่ายน้ำผ่านร้านพ่อค้าเจ็อกอีกครั้ง

“วันนี้เจ้าปรารถนาสิ่งใดเล่า แม่หนู” พ่อค้าเจ็อกถามเหมือนเช่นเคย

เจ็อกน้อยส่ายหน้าพร้อมว่ายน้ำผ่านไปโดยไม่หันกลับมามองร้านของพ่อค้าเจ็อกอีกเลย

พ่ายกับ
เก้า
แถบพลัง
หัวใจ
๓ ดวง

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ลูกหมาป่าตัวหนึ่งกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ก่อนที่ตัวละครบนหน้าจอจะถูกโจมตีอย่างต่อเนื่อง เสียงเตือนดังขึ้น เป็นสัญญาณว่าอีกไม่นานเขากำลังจะแพ้

“ไม่นะ อย่าเพิ่งแพ้สิ!” อู้งมือน้อยกำลังโทรศัพท์มือถือไว้นั่น พยายามคิดว่าด้วยความหงุดหงิด

ลูกหมาป่าไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลย ความรู้สึกที่กำลังจะพ่ายแพ้อีกครั้งให้กับเกมที่กำลังดังในช่วงนี้ เกมที่เขาเล่นเป็นเกมที่ใคร ๆ ต่างพูดถึงถึง สัตว์หลายตัวแข่งกันทำคะแนน แข่งกันผ่านด่าน และคุยกันไม่หยุดว่าใครเก่งกว่าการเล่นเกมนี้อาจกลายเป็นกิจวัตรประจำวันของเขาไปแล้ว

“GAME OVER” เสียงในเกมดังขึ้น

“โอ๊ย! แพ้อีกแล้ว” เขาตะโกนเสียงดังลั่นด้วยความโมโห

ลูกหมาป่าตัวนี้ชื่อว่า พายุ พายุมีนิสัยใจร้อนและขี้โมโห จนหลายครั้งทำให้คนรอบข้างเจ็บปวดโดยไม่รู้ตัว โดยเฉพาะเวลาที่เล่นเกมแพ้ พายุมักปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือทุกสิ่งเสมอ

เกมที่พายุเล่นเป็นเกมแนวผจญภัยที่มีแถบพลังหัวใจเหมือนที่สัตว์หลายตัวเคยเห็น หัวใจแต่ละดวงแทนชีวิต หากรักษาแถบพลังหัวใจไม่ได้ ตัวละครก็จะหายไปจากเกมทันที พายุเองก็รู้สึกท้อใจ

“หงุดหงิด!” พายุพูดเสียงดัง และโยนโทรศัพท์ลงบนเตียงอย่างรุนแรง ในวินาทีนั้นเอง หน้าจอโทรศัพท์ที่ค้างหน้าเกมก็กะพริบครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะดับไป โดยที่พายุไม่รู้เลยว่าช่วงเวลาหลังจากนี้ชีวิตของเขากำลังจะเริ่มด่านใหม่ที่สำคัญยิ่งกว่าเกมใด ๆ

เช้าวันรุ่งขึ้น

พายุตื่นมาพร้อมกับความรู้สึกแปลกประหลาด เขารีบลุกจากเตียง เดินไปหน้ากระจก แล้วก็ต้องตกใจอย่างมาก

“อะไรเนี่ย!” พายุร้องลั่น ได้ชนบริเวณหน้าอกของพายุปรากฏแถบพลังรูปหัวใจสีแดงสามดวง เหมือนแถบพลังหัวใจในเกมที่เขาชอบเล่นไม่มีผิด ก่อนที่เสียงหนึ่งจะดังขึ้นในหัวของเขา เป็นเสียงเรียบและนิ่ง เหมือนกับเสียงในเกมที่พายุเล่น

“หัวใจคือพลังชีวิตของเจ้า หากเจ้ารักษาหัวใจทั้งสามดวงไว้ไม่ได้ เจ้าจะกลายเป็นหินที่ไม่มีผู้ใดมองเห็น และไม่มีความรู้สึกใดใดอีกต่อไป”

พายุสงสัยว่า แล้วหากรักษาหัวใจไว้ได้จะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่ได้ถามกลับไปเพราะคิดว่าไม่ใช่เรื่องยากอะไร

“จะไปยากอะไร แค่วางหัวใจสามดวง เรื่องง่าย ๆ” พายุคิดพลางหัวเราะเบา ๆ

พายุไปโรงเรียนด้วยหัวใจที่ยังไม่หายตื่นเต้น เขาตื่นเสื่อขึ้นมาดูแถบพลังหัวใจบนหน้าอกซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อให้แน่ใจว่าหัวใจยังอยู่ครบ

“หนึ่ง สอง สาม” หัวใจสามดวงยังอยู่ครบ

แม้จะพยายามทำตัวปกติ แต่เสียงเตือนลึกลับยังดังก้องอยู่ในหัวของพายุเป็นระยะ เมื่อมาถึงโรงเรียน เสียงพูดคุยของเพื่อน ๆ และบรรยากาศรอบตัวทำให้พายุลืมความแปลกประหลาดนั้นไปชั่วคราว จนกระทั่งช่วงพักเที่ยง เขาเดินไปเห็นฝูงเพื่อนหมาป่ากำลังมุงดูโทรทัศน์และเล่นเกมกันอย่างสนุกสนาน

“ขอเล่นด้วยสิ” พายุพูดอย่างตื่นเต้น

‘นที’ เจ้าของโทรศัพท์เพื่อนหมาป่าของพายุ สายหน้าเบา ๆ และบอกว่า “ตอนนี้ยังไม่ได้ เราต้องเล่นให้จบด่านนี้ก่อน”

คำตอบนั้นทำให้พายุรู้สึกเริ่มคุ้นเคยอยู่ในใจ เพราะนี่ไม่เคยปฏิเสธเขา

“ก็เอามาให้เราสิ เดี่ยวจะเล่นให้ผ่านด่านเอง” พายุตอบกลับอย่างร่าเริง และแย่งโทรศัพท์ไปจากข้อมือของนที

“อย่าแย่งไปสิพายุ เอาคืนมานะ” นทีพยายามเอาโทรศัพท์ของตนคืน ทั้งสองต่างยื้อแย่งโทรศัพท์กัน จากบรรยากาศรอบตัวที่มีเสียงพูดคุยของเพื่อน ๆ เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความตึงเครียด พายุรู้สึกเหมือนเลือดในอกสูบฉีดขึ้นมา ยิ่งโมโห เลือดในร่างของเขายิ่งไหลแรง ผิวหนังบริเวณหน้าออกร้อนขึ้นเรื่อย ๆ จนความร้อนนั้นแทบจะปะทุออกมา

พายุทนความร้อนในอกของเขาไม่ไหวอีกต่อไป “ก็แค่เกมเดียวเอง ทำไมต้องหงุดหงิดขนาดนั้น!” เขาตะคอกเสียงดัง ก่อนจะผลึกอีกฝ่ายจนเซถอยหลังไปหนึ่งก้าว

ทันใดนั้นเอง พายุรู้สึกจุกที่หน้าอก เขาก็มองมองและต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจ แดงพลั่งหัวใจสีแดงที่เคยมีสามดวง ในตอนนี้มีหัวใจดวงหนึ่งค่อย ๆ กะพริบก่อนจะจางหายไปต่อหน้าต่อตา

“ไม่นะ” พายุพึมพำเสียงสั่น อึ้งเท่าที่ถือโทรศัพท์เริ่มสั่นเทา บรรยากาศรอบตัวเงียบลง เพื่อน ๆ มองเขาด้วยความตกใจ ในขณะที่พื้นที่เย็นนิ่งน้ำตาคลอ พร้อมกับหูและหางตกลงด้วยความกลัว

ในวินาทีนั้น พายุเพิ่งเข้าใจว่า เกมนี้ไม่ได้อยู่แค่ในโทรศัพท์อีกต่อไปแล้ว...

หลังจากวันนั้น พายุพยายามระวังตัวมากขึ้น ทุกครั้งที่รู้สึกหงุดหงิด เขามักเอามือลูบหน้าอกตัวเองอยู่เสมอ หัวใจสองดวงที่เหลืออยู่ส่องแสง สีแดงจาง ๆ คล้ายกับว่ามันพร้อมจะหายไปได้ทุกเมื่อ แม้จะพยายาม ระวังตัวแค่ไหน พายุก็ยังเป็นพายุคนเดิม ลูกหมาป่าซี่โมโหและอารมณ์ ร้อน

“ไม่ว่าตัวต้องทนอีกนานแค่ไหน ถ้ารักษาหัวใจที่เหลือไม่ได้จะต้อง กลายเป็นหิน ไม่เอาไม่อยากเป็นหิน” พายุพูดพลางเตะก้อนหิน อย่างเบื่อหน่าย

ในขณะที่เดินผ่านสนามของโรงเรียน สัตว์ต่าง ๆ กำลังวิ่งเล่นกัน อย่างสนุกสนาน จู่ ๆ ก็มีกวางน้อยตัวหนึ่งวิ่งชนพายุเข้าอย่างแรง

“โอ๊ย!” พายุร้องเสียงดัง และล้มลงบนพื้นหญ้าจนเสื้อและขน เปื้อนดินไปหมด

“วิ่งดูทางหน่อยสิ!” พายุตะโกนโดยไม่ทันคิดและจับเขาของกวางตัว นั้นไว้แน่น หน้าอกของพายุรู้สึกร้อนขึ้นมาอีกครั้ง หัวใจอีกดวงหนึ่งเริ่ม กะพริบถี่ เสียงเตีอดังขึ้นในหัวของเขา

พายุจำความรู้สึกนี้ได้ มันเหมือนกับตอนที่หัวใจดวงแรกหายไป เขาชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนที่ภาพนที่เย็นน้ำตาคลอผุดขึ้นมาในหัว ความกลัว โดดแล่นขึ้นมาจนเขารู้สึกตัวเย็นวาบ อึ้งเท่าที่จับอีกฝ่ายสั่นเทา แต่ยังไม่ทันที่เขาจะทำอะไร แสงสีแดงจางจากหัวใจดวงน้อยก็ค่อย ๆ จางหายไป เหลือเพียงหัวใจดวงสุดท้ายอยู่บนหน้าอก พายุรีบปล่อยเขา ของกวางตัวนั้นทันที อีกฝ่ายรีบวิ่งหนีไปโดยไม่พูดอะไร

พายุนั่งนิ่งอยู่บนพื้นหญ้า หัวใจเต้นแรงจนแทบหายใจไม่ทัน หัวใจ ดวงสุดท้ายได้ชนส่องแสงสีแดงจาง ๆ เหมือนมันสั่นไหวตามอารมณ์ ของเขา

เขากลัว

กลัวว่าหากเขายังควบคุมอารมณ์ของตัวเองไม่ได้ เขาอาจจะกลายเป็นก้อนหินไปจริง ๆ

ก้อนหินที่ไม่มีความรู้สึกและไม่มีใครมองเห็น

“ไม่เอา ไม่เป็นหินนะ” พายุพัดเสียงสั่นและร้องไห้สะอึกสะอื้น
เขาหลับตาลง อุ้งเท้าทั้งสองข้างกดแนบกับอกของตัวเอง เขาพยายาม
ตั้งสติอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน แล้วเริ่มนับตัวเลขในใจซ้ำ ๆ

หนึ่ง

สอง

สาม

สี่

ห้า

พร้อมกับการสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ และผ่อนลมหายใจออก
หัวใจเริ่มเต้นช้าลง และลมหายใจก็เริ่มสม่ำเสมอขึ้น

หก

เจ็ด

แปด

เก้า

สิบ

เมื่อพายุล้มตาขึ้นอีกครั้ง ความร้อนในอกค่อย ๆ ลดลง หัวใจของเขา
กลับมาเต้นจังหวะปกติ และหัวใจดวงสุดท้ายบนอกยังคงอยู่ พร้อมกับแสง
สีแดงเริ่มส่องสว่างขึ้นมา พายุหลับที่หน้าอกของตัวเองเบา ๆ และลุกขึ้น
เขาตัดสินใจเดินไปหาเพื่อน ๆ ด้วยหัวใจที่มั่นคงกว่าที่เคย

เขาเดินไปหยุดตรงหน้าคนที่และเพื่อน ๆ หมาป่าที่เคยถูกเขาทำร้าย
ด้วยคำพูดและการกระทำ

“เราขอโทษนะ” พายุพูดเสียงสั่นเล็กน้อยด้วยความรู้สึกผิดและเสียใจ
ก่อนจะพูดต่อว่า “เราทำไปเพราะโมโห และไม่ได้คิดถึงความรู้สึก
ของพวกนายเลย” พายุหลบสายตาลงเล็กน้อย เขารู้ดีว่านี่คงโกรธ และ
อาจไม่ให้ภัยสิ่งที่เขาเคยทำลงไป

ขณะที่เงยหน้ามองพายุด้วยสีหน้าประหลาดใจ ก่อนที่จะยิ้มบาง ๆ
เป็นคำตอบ

ในวินาทีนั้นเอง พายุรู้สึกลุ้นวาบที่หน้าอก เขาจับที่หน้าอกของตัวเอง
ก่อนจะก้มลงมอง และต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เมื่อเห็นว่าหัวใจ
สีแดงอีกดวงหนึ่งปรากฏขึ้นข้าง ๆ หัวใจดวงเดิม พร้อมกับแสงที่ส่องสว่าง
อย่างอ่อนโยน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

เกี่ยวกับผู้แต่ง

อัญชิษฐา รัตนพิทักษ์ (โลมา)

เกิดเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา

จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

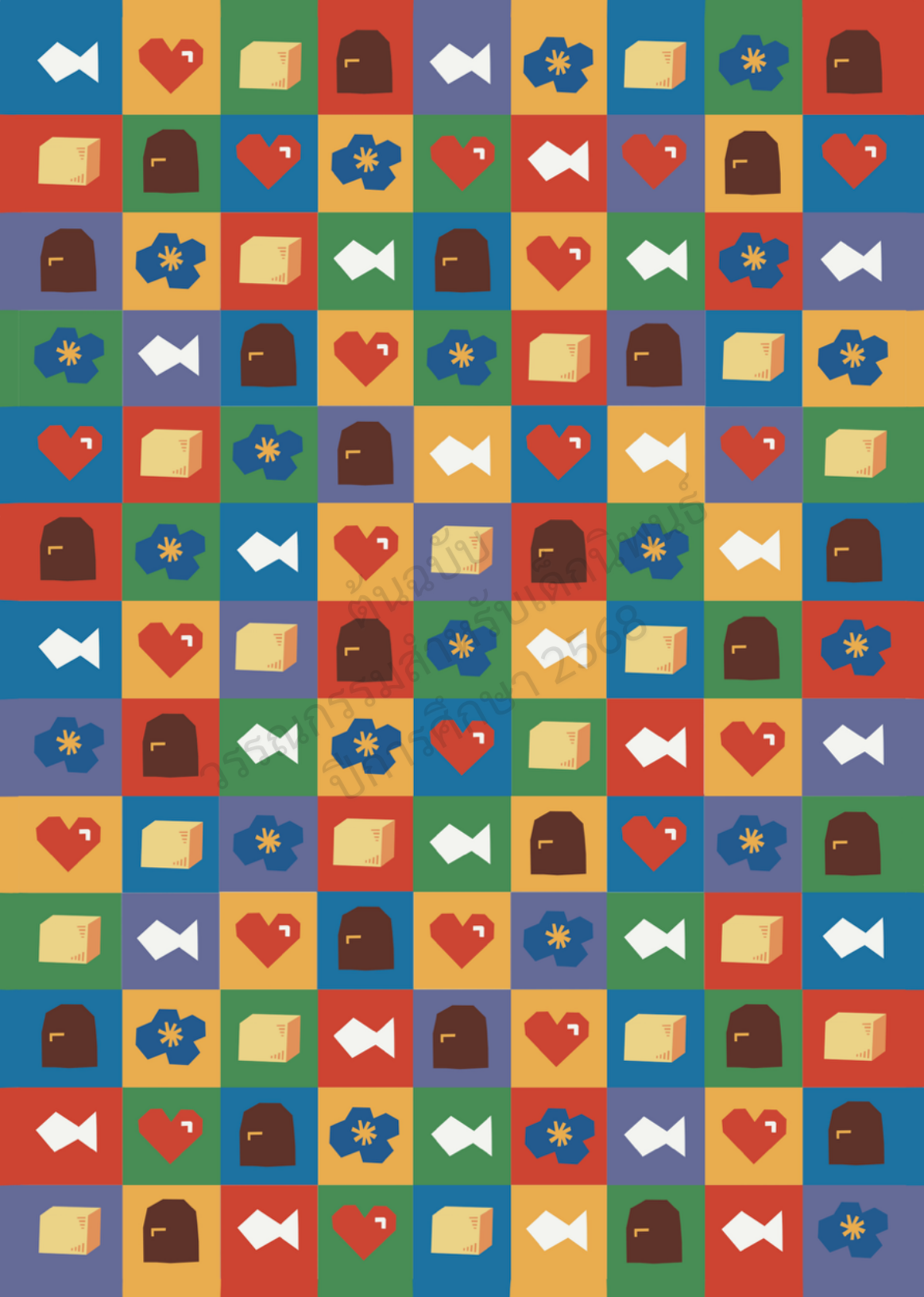
กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

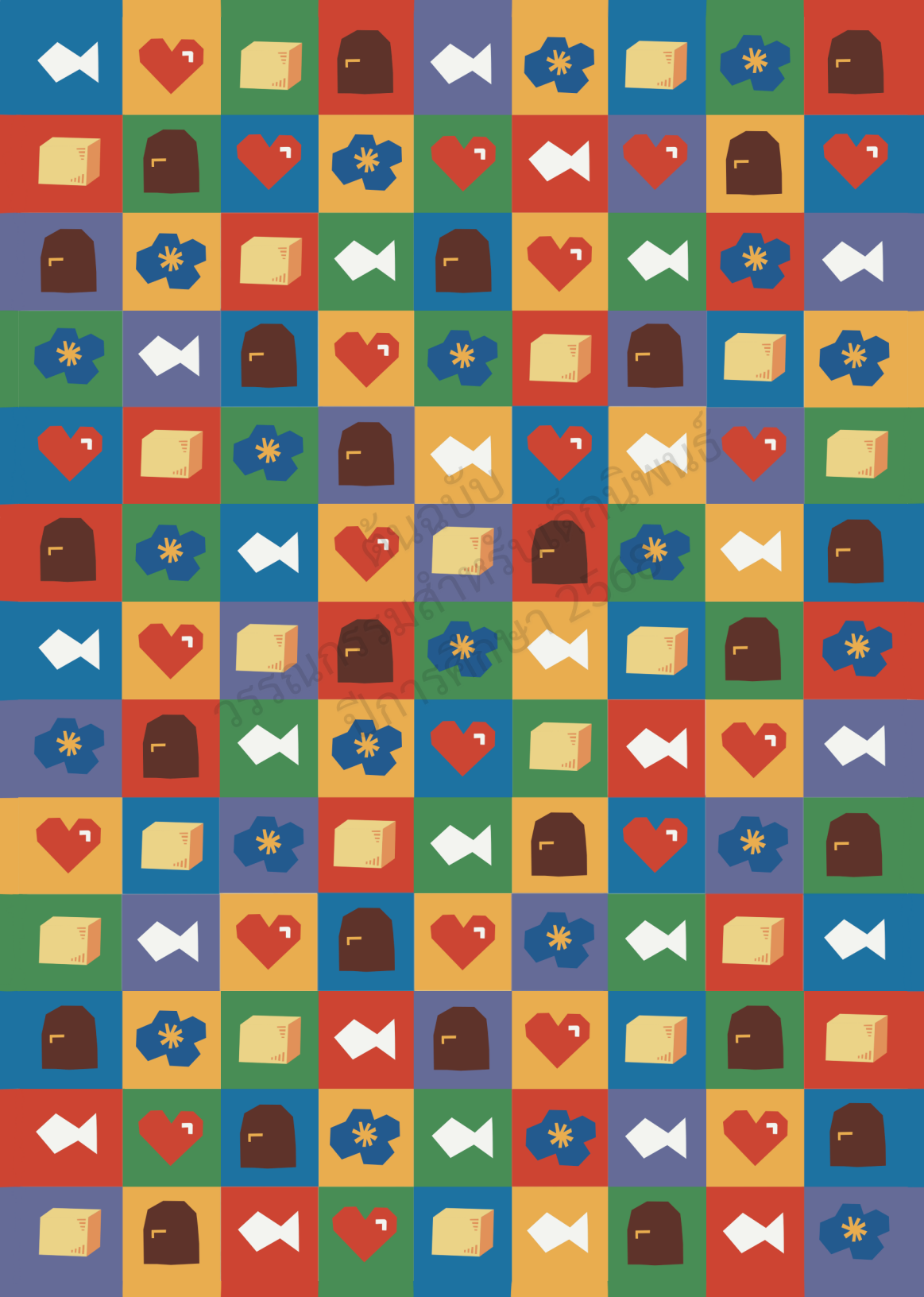
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๙

ช่องทางการติดต่อ

โทรศัพท์ : ๐๘๔-๙๔๔-๔๔๕๗

อีเมล : arloma29@gmail.com

“เสียงเล่าจากหำดินแดน” คือ ชุดเรื่องเล่า ๕ เรื่อง ที่จะพาเด็ก ๆ
ออกเดินทางผ่านโลกแห่งจินตนาการ เพื่อเรียนรู้การเข้าใจตนเอง
การจัดการอารมณ์ การตัดสินใจ การสร้างความสัมพันธ์
และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความหมาย

สามารถสัมผัสเรื่องราวได้ทั้งในรูปแบบหนังสือและหนังสือเสียง
พร้อมดนตรีประกอบช่วยเติมเต็มจินตนาการให้ทุกเรื่องเล่ามีชีวิตขึ้นมา

สำหรับเด็กอายุ ๑๐-๑๒ ปี เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมและอารมณ์
(Social and Emotional Learning: SEL)

เล่มนี้มีหนังสือเสียงนะ

สแกนเพื่อฟังหนังสือเสียง